

Rekenkamer Amsterdam

Opvolgingsonderzoek Armoedebeleid in Amsterdam

De inzet van inkomensondersteunende maatregelen

Rekenkamerbrief 2014-04
20 februari 2014

Geachte leden van de gemeenteraad,

Met deze brief wil ik u informeren over de uitkomsten van ons opvolgingsonderzoek waarin we zijn nagegaan op welke wijze het college van burgemeester en wethouders invulling heeft gegeven aan de aanbevelingen uit het onderzoek *Armoedebeleid in Amsterdam. De inzet van inkomensondersteunende maatregelen* (mei 2010). Dit rapport bevatte destijds tien aanbevelingen om de doeltreffendheid en doelmatigheid van het gemeentelijke armoedebeleid en in het bijzonder van de inzet van de zogenoemde inkomensondersteunende maatregelen te vergroten. Voorbeelden van inkomensondersteunende maatregelen uit het Amsterdamse armoedebeleid zijn de bijzondere bijstand, de scholierenvergoeding, de kwijtscheldingsregeling voor lokale heffingen en de Stadspas. Met deze maatregelen wil de gemeente voorkomen dat Amsterdammers vanwege financiële belemmeringen worden uitgesloten van meedoen aan de samenleving.

In oktober 2013 zijn wij gestart met een onderzoek naar de opvolging van onze aanbevelingen. In het opvolgingsonderzoek stonden de volgende vragen centraal:

1. In welke mate heeft het onderzoek aanleiding gegeven tot een gedachtewisseling en behandeling in de gemeenteraad?
2. In welke mate is uitvoering gegeven aan de aanbevelingen van de rekenkamer?

Deze brief bevat de belangrijkste bevindingen uit het opvolgingsonderzoek en een aantal aandachtspunten voor de verdere verbetering van het armoedebeleid in de gemeente Amsterdam. Meer gedetailleerde bevindingen zijn terug te vinden in ons onderzoeksrapport dat is te vinden op de website van de rekenkamer (www.rekenkamer.amsterdam.nl).

Behandeling in de commissie Werk, participatie en armoede en de gemeenteraad

Het rapport *Armoedebeleid in Amsterdam. De inzet van inkomensondersteunende maatregelen* is in 2010 uitgebreid besproken. Eerst in de commissie *Werk, participatie en armoede* (WPA) op 24 juni 2010 en daarna in de gemeenteraad op 8 juli 2010. Bij de bespreking

van het rapport werd ingegaan op de toegevoegde waarde van het formuleren van afzonderlijke doelen voor inkomensondersteunende gezinnen. Daarnaast werd gesproken over het verschil in het aantal Amsterdamse minimahuishoudens waarvan de rekenkamer in haar rapport melding maakte en het aantal minimahuishoudens in de Armoedemonitor. Naar aanleiding van de verdere bespreking in de commissie deed de wethouder twee toezeggingen. Er komt een plan van aanpak voor de het beter koppelen van gemeentelijke bestanden om Amsterdamse minima in beeld te krijgen. Ook zal de mogelijkheid om het declaratiesysteem bij de scholierenvergoeding af te schaffen worden onderzocht. Bij de behandeling van het rapport door de gemeenteraad herhaalde de wethouder deze toezeggingen en deed daarbij een aanvullende toezegging om te onderzoeken of er één loket voor de inkomensondersteunende maatregelen kan worden gerealiseerd. Verder werden in de gemeenteraad twee moties ingediend over de declaratiesystematiek bij de scholierenvergoeding. Deze moties werden niet aangenomen. Wél werd een amendement aangenomen waarmee de gemeenteraad de bestuurlijke reactie van het college volgde om zeven van de tien aanbevelingen geheel en drie van de tien aanbevelingen gedeeltelijk over te nemen.

Uitvoering van aanbevelingen

In tabel 1 geven we een overzicht van de aanbevelingen en of de aanbevelingen door het college en de raad geheel of gedeeltelijk zijn overgenomen en of de aanbevelingen zijn uitgevoerd.

Uit dit opvolgingsonderzoek blijkt dat van de overgenomen aanbevelingen er twee niet zijn uitgevoerd (aanbevelingen 2 en 4), één deels (aanbeveling 1) en dat de overige 4 door de raad en het college overgenomen aanbevelingen nog in uitvoering zijn (aanbevelingen 5, 6, 7 en 8). Ook de deels overgenomen aanbevelingen zijn door het college in uitvoering genomen (aanbevelingen 3, 9 en 10), maar nog niet afgerond. Wij vinden het positief dat inmiddels een groot deel van de aanbevelingen wordt opgepakt, in het bijzonder in het geval van aanbevelingen waarbij het college aanvankelijk een voorbehoud maakte.

Tabel 1 - Samenvatting van de oordelen van de rekenkamer over de uitvoering van de aanbevelingen door het college van burgemeester en wethouders

Aanbevelingen ¹		Overgenomen	Opvolging
1	Maak de doelen van het armoedebeleid meer concreet en meetbaar .	●	●
2	Analyseer de mogelijkheden om de effecten van de armoedeval te verminderen.	●	●
3	Verbeter de kwaliteit van de armoedemonitor om het inzicht in de doeltreffendheid van het armoedebeleid in Amsterdam te vergroten.	●	●
4	Onderzoek de afname van het gebruik van de inkomensondersteunende maatregelen en let hierbij met name op het afgenomen bereik van maatregelen gericht op langdurige minima.	●	●
5	Benader meer minimahuishoudens actief om het bereik van de inkomensondersteunende maatregelen te verhogen door verbeterde bestandskoppeling.	●	●
6	Neem maatregelen om de toegankelijkheid van inkomensondersteunende maatregelen op peil te houden en waar mogelijk te verbeteren door: <ul style="list-style-type: none"> • Inrichting van één loket voor alle inkomensondersteunende maatregelen. • Het effect van de voorlichtingcampagnes te meten en zonodig aan te passen. 	●	●
7	Breng de uitvoeringskosten van de inkomensondersteunende maatregelen systematisch in beeld.	●	●
8	Ontwikkel per inkomensondersteunende maatregel normen voor de verhouding tussen uitvoeringskosten en de omvang van de verstrekte inkomensondersteuning.	●	●
9	Gebruik het declaratiesysteem van de <i>Scholierenvergoeding</i> om de juiste besteding door minimahuishoudens te controleren.	●	●
10	Analyseer periodiek de verstrekte bijzondere bijstand om verschillen in de behandeling van aanvragen te signaleren en tijdig noodzakelijke aanpassingen of aanvullingen in de beleidsvoorschriften te kunnen maken opdat een gelijke behandeling van gelijke gevallen wordt gegarandeerd.	●	●

● volledig, ● gedeeltelijk, ● niet, ● nog in uitvoering

¹ De aanbeveling zijn hier in verkorte vorm weergegeven. De volledige tekst van de aanbevelingen is opgenomen in het onderzoeksrapport van het opvolgingsonderzoek.

Hieronder gaan we nader in op de aanbevelingen die niet of gedeeltelijk zijn uitgevoerd of nog in uitvoering zijn.

Niet uitgevoerd: analyse van de mogelijkheden om de effecten van de armoedeval te verminderen
In 2010 constateerden wij dat gemeentelijke inkomensondersteunende maatregelen in aanzienlijke mate bijdragen aan de armoedeval. Om deze reden deden wij de aanbeveling om te onderzoeken of er mogelijkheden waren om deze neveneffecten van het Amsterdamse armoedebeleid te beperken. Het college gaf aan graag te bezien of hiertoe mogelijkheden bestonden. Wij constateren echter dat sindsdien er geen onderzoek of analyse is uitgevoerd waarmee de beschikbare mogelijkheden in beeld zijn gebracht. Wél is naar aanleiding van een benchmark van Stimulansz uit 2013 (waaruit bleek dat de gemeente Amsterdam per minimahuishouden het meeste geld verstrekte aan inkomensondersteuning) een nieuw onderzoek naar de armoedeval gestart. Dit onderzoek richt zich echter op het in beeld brengen van de omvang van de armoedeval en niet op de mogelijkheden om de armoedeval te beperken. Overigens kunnen wij ons wel voorstellen dat, gezien het frequent wijzigen van allerlei (landelijke) regelingen, het zeker zinnig is om opnieuw de omvang van de armoedeval in beeld te brengen.

Niet uitgevoerd: onderzoek de afname van het gebruik van inkomensondersteunende maatregelen
Ten tijde van het onderzoek signaleerden wij dat over de periode 2006 tot en met 2008 het gebruik van de inkomensondersteunende maatregelen was gedaald. In het bijzonder viel een daling op in het gebruik van inkomensondersteunende maatregelen gericht op langdurige minima, terwijl tegelijkertijd juist het aantal langdurige minima toenam. In het oorspronkelijke rapport bevalen wij daarom aan deze daling nader te onderzoeken. De daling is niet onderzocht omdat in de Armoedemonitor van 2009 een stijgingspercentage werd waargenomen van het bereik van inkomensondersteunende maatregelen voor langdurige minimahuishoudens. Dat deze stijging samenhang met een onverklaarbare daling in het aantal bekende langdurige minimahuishoudens terwijl het absolute gebruik van inkomensondersteunende maatregelen voor langdurige minima gelijk bleef werd niet betrokken bij de overweging om geen nader onderzoek doen.

Deels uitgevoerd: maak de doelen van het armoedebeleid meer concreet en meetbaar
In het oorspronkelijke rapport merkten wij op dat voor de inkomensondersteunende maatregelen er geen afzonderlijke doelstellingen voor het te realiseren bereik waren geformuleerd. Ook ontbrak een doelstelling voor de mate waarin de maatschappelijke participatie door minima moest worden gerealiseerd. Er was uitsluitend een algemene doelstelling voor het bereik van alle inkomensondersteunende maatregelen opgenomen: 90% van de Amsterdamse minima moest met één of meer inkomensondersteunende maatregelen worden bereikt. Om het sturen op een doeltreffende uitvoering mogelijk te maken deden wij de aanbeveling afzonderlijke doelen voor inkomensondersteunende maatregelen op te stellen en een doelstelling voor maatschappelijke participatie te formuleren. Inmiddels wordt voor een deel van de inkomensondersteunende maatregelen gewerkt met afzonderlijke doelstellingen. Tegelijkertijd is de algemene doelstelling voor het bereik van inkomensondersteunende maatregelen uit beeld verdwenen. Dit betekent dat voor inkomensondersteunende maatregelen waarvoor

geen afzonderlijke doelstelling is geformuleerd er nu in het geheel geen doelstelling meer geldt. Wél is in 2013 een begin gemaakt met het ontwikkelen van een doelstelling voor de maatschappelijke participatie van minima.

Nog in uitvoering zijnde aanbevelingen

Er zijn nog veel aanbevelingen in uitvoering (7 van de 10). Vaak is pas in de loop van 2012 of 2013 hiermee een begin gemaakt. Hierbij heeft de oprichting van de RVE Armoede per 1 januari 2013 een aanjagende rol gespeeld. Het is jammer dat de aanbevelingen niet voortvarender zijn aangepakt omdat dit ertoe leidt dat de knelpunten die wij in 2010 signaleerden ook in 2014 nog steeds actueel zijn.

Aandachtspunten

Uit dit opvolgingsonderzoek blijkt dat bij het overgrote deel van de aanbevelingen nu wordt gewerkt aan de uitvoering daarvan. Dit is opmerkelijk omdat we deze situatie weinig aantreffen in onze opvolgingsonderzoeken. Vaak kan na enkele jaren wel worden vastgesteld of een aanbeveling al dan niet is uitgevoerd. Vanwege het grote aantal aanbevelingen dat nog in uitvoering is vinden we het belangrijk om de vinger aan de pols te houden. Daarom zullen we in 2015 opnieuw onderzoeken in hoeverre de aanbevelingen zijn uitgevoerd.

Bij de in uitvoering zijnde aanbevelingen zijn de eerste stappen inmiddels gezet en die lijken ons ook logisch en passend. Dat wil niet zeggen dat het nu eenvoudig zal zijn om de aanbevelingen in zijn geheel uit te voeren. Er moeten soms nog complexe problemen worden opgelost. Twee specifieke punten willen we in dit kader onder de aandacht brengen die van belang zijn bij het in beeld krijgen en bereiken van Amsterdamse minima. Het gaat om de volgende twee aandachtspunten: het verschillende gebruik van informatie over minima en het belang van een betrouwbare bestandskoppeling.

Verschillend gebruik van informatie over Amsterdamse minima

Voor de gemeente Amsterdam is goed zicht op de Amsterdamse minima van groot belang. Om deze reden is de gemeente al lang geleden begonnen met het koppelen van allerlei bestanden om zo optimaal gebruik te maken van de aanwezige informatie over minima. Hierdoor kan in de Armoedemonitor een gedetailleerde beschrijving worden gegeven van de verschillende *kenmerken* van minima in Amsterdam. Gaandeweg is dezelfde bestandskoppeling ook gebruikt om inzicht te geven in het *aantal* Amsterdamse minima en voor het zo eenvoudig mogelijk *toekennen* van inkomensondersteuning aan rechthebbende minima.

Het verschillende gebruik van informatie over minima stelt verschillende eisen aan dezelfde informatie. Dit laatste is problematisch omdat de eisen soms niet goed met elkaar verenigbaar zijn. Voor het toekennen is namelijk zeer nauwkeurige en betrouwbare informatie over individuele minima nodig en lang niet alle beschikbare informatie zal aan deze strenge eisen kunnen voldoen. Daarentegen kan de beschikbare informatie wel degelijk van voldoende kwaliteit zijn om een analyse te maken van de kenmerken van minima. Voor het schatten van het totaal aantal minima in Amsterdam is juist weer

andersoortige informatie nodig waarmee geschat kan worden hoeveel minima nog niet bekend zijn bij de gemeente.

Deze uiteenlopende eisen maken het erg moeilijk (zo niet onmogelijk) om met één bestandskoppeling geschikte informatie op te leveren. Wij zijn dan ook positief over de door DWI ingeslagen weg om voor het schatten van het aantal minima in Amsterdam een andere bron te gaan gebruiken: het CBS. Tegelijkertijd wordt ingezet op het nauwkeuriger en betrouwbaarder maken van de bestaande bestandskoppeling zodat de informatie meer geschikt wordt voor het eenvoudig toekennen van inkomensondersteuning. Ook dit vinden wij een positieve en belangrijke ontwikkeling. Wij willen echter wel wijzen op een mogelijk negatief neveneffect hiervan. De aanscherping van de bestaande bestandskoppelingen kan ertoe leiden dat over minder minima informatie beschikbaar komt. Het zou zonde zijn als hierdoor het bestaande inzicht in de kenmerken van minima afneemt. Wij adviseren daarom hierop te letten en zo nodig te overwegen om voor informatie over de kenmerken van minima een aparte bestandskoppeling uit te voeren en te voorkomen dat waardevolle kennis over minima verloren gaat.

Het belang van een betrouwbare bestandskoppeling

In het oorspronkelijke rapport signaleerden wij een spanningsveld tussen een toegankelijke, rechtmatige en doelmatige uitvoering van de inkomensondersteunende maatregelen. Het is moeilijk om tegelijkertijd aan deze drie eisen te voldoen. In het bijzonder lijkt de wens om de rechtmatigheid van de verstrekte inkomensondersteuning meer te borgen te leiden tot meer (en duurdere) handmatige bewerkingen en een ingewikkelder aanvraagprocedure voor minima. Een oplossing zagen wij in het gebruik van bestandskoppelingen om minima op een eenvoudiger, maar nog steeds rechtmatige, wijze inkomensondersteuning te bieden. Tegelijkertijd signaleerden wij dat juist de beheersing van de bestandskoppelingen tekort schoot en dat verbetering noodzakelijk was. In 2013 is een begin gemaakt met het op orde brengen van de beheersing van de bestandskoppelingen. Wij vinden het jammer dat dit probleem zo lang is blijven liggen, maar vinden het positief dat dit probleem nu wordt onderkend en aangepakt.

Dat neemt niet weg dat het maken van een goede en betrouwbare bestandskoppeling ingewikkeld zal blijven. Er moet rekening worden gehouden met verschillende regelingen, definities en administratieve systemen. Daarbij willen we benadrukken dat het niet alleen een kwestie is van het op orde *brengen* van de bestandskoppelingen, maar dat er ook blijvende inzet nodig zal zijn om de bestandskoppelingen op orde te *houden*. In dit licht adviseren wij de bestandskoppelingen goed te documenteren. Daarmee wordt het eenvoudiger om de gevolgen van wijzigingen in regelingen, definities of administratieve systemen in beeld te brengen en de juiste aanpassingen voor bestandskoppelingen door te voeren.

Ook zorgt een goede documentatie er voor dat de kwaliteit van bestandskoppelingen minder kwetsbaar wordt voor personeel verloop.

Met vriendelijke groet,

dr. J.A. de Ridder
directeur Rekenkamer Metropool Amsterdam

Colofon Rekenkamer Amsterdam
Frederiksplein 1
1017 XK Amsterdam

Projectleider: Erik Oppenhuis
Onderzoeker: Jurriaan Kooij

Bijlage 1 - Bestuurlijke reactie en nawoord rekenkamer

De rekenkamer heeft deze rekenkamerbrief op 22 januari 2014 voor een bestuurlijke reactie voorgelegd aan het college van B&W. De wethouder Armoedebeleid heeft namens het college B&W op 5 februari 2014 een reactie gegeven op de rekenkamerbrief.

Hierna volgt de integrale tekst van de bestuurlijke reactie van het college van B&W en vervolgens het nawoord van de rekenkamer.

1. Bestuurlijke reactie van het college van B&W

Het college heeft met waardering kennisgenomen van het opvolgingsonderzoek dat u heeft uitgevoerd naar het armoedebeleid in Amsterdam. Armoedebestrijding is één van de speerpunten van het Amsterdamse bestuur en de rapporten van de rekenkamer over dit onderwerp leveren een waardevolle bijdrage aan het vormgeven en verder verstevigen van dit beleid.

In het armoedebeleid is het accent in de afgelopen jaren steeds meer komen te liggen op preventie en op samenwerking met partijen buiten de gemeente. De nadruk ligt in toenemende mate op het bevorderen van de (financiële) zelfredzaamheid van Amsterdammers. Daarnaast is de schuldhulpverlening op nieuwe leest geschoeid. De combinatie van gedragsverandering en financiële problematiek staat daarbij centraal. Om de maatschappelijke participatie van met name de ouderendoelgroep te bevorderen, biedt sinds 2013 gratis openbaar vervoer aan voor ouderen met een minimuminkomen.

U constateert dat het positief is dat inmiddels een groot deel van de aanbevelingen uit 2010 wordt opgepakt, in het bijzonder in het geval van aanbevelingen waarbij het college aanvankelijk een voorbehoud maakte. U spreekt uw waardering uit voor het feit dat de Dienst Werk en Inkomen (DWI) een andere bron (het CBS) gaat gebruiken, waarmee ook minima in beeld worden gebracht die nu niet bekend zijn bij de gemeente, omdat zij geen uitkering hebben en geen gebruik maken van armoedeverzoeken. Ook noemt u het positief dat de gemeente actie onderneemt om tot een meer nauwkeurige bestandskoppeling te komen. Een goede en betrouwbare bestandskoppeling vergt een langdurig en zorgvuldig proces, omdat rekening moet worden gehouden met verschillende regelingen, definities en administratieve systemen. Het college ziet in deze verbeteracties een bevestiging van de vooruitgang die de gemeente boekt bij het vergroten van de doeltreffendheid en de doelmatigheid van het armoedebeleid.

In 2012 is besloten tot het inrichten van een RVE armoedebestrijding om de uitvoering van het armoedebeleid beter te borgen. De rekenkamer merkt terecht op dat de nieuwe RVE in de loop van 2012 en 2013 een aanjagende rol heeft vervuld in het oppakken en uitvoeren van de aanbevelingen. Het tempo waarmee de aanbevelingen zijn opgevolgd, moet worden gezien binnen de context van organisatorische veranderingen en de professionaliseringsslag die DWI rond het armoedebeleid heeft

doorgevoerd. Tegelijkertijd ziet het college ook dat nog niet alle aandachtspunten uit 2010 zijn opgelost.

In uw rapport staat dat twee van de tien aanbevelingen niet zijn uitgevoerd. De eerste betreft een analyse van de mogelijkheden om de effecten van de armoedeval te verminderen. Met de vaststelling van het Meerjarenbeleidsplan Inkomens en Armoedebestrijding 2011-2014 door de gemeenteraad in december 2010, heeft de raad besloten de armoedeval te verminderen door de grens van 110% van het Wettelijk Sociaal Minimum (WSM) te hanteren. De raad heeft dus niet gekozen voor het stapsgewijs verminderen van de inkomensondersteuning of het variëren van de inkomensgrenzen bij afzonderlijke inkomensondersteunende maatregelen om de armoedeval te verminderen. De reden was dat het stapsgewijs afbouwen van armoederegelingen zeer hoge uitvoeringskosten met zich meebrengt. Bovendien zou de armste groep hierdoor minder prioriteit zou krijgen in het armoedebeleid. Een jaar na dit besluit werd het door een wetsaanpassing onmogelijk om boven de 110% van het WSM inkomensondersteuning te bieden. Op dit moment laat het college een onderzoek uitvoeren naar de omvang van de armoedeval als gevolg van het Amsterdamse armoedebeleid. Bij de bestuurlijke behandeling van dit nog te verschijnen rapport zal de raad zich opnieuw buigen over het tegengaan van een eventuele armoedeval. Overigens zal de landelijke hervorming van de kindregelingen met ingang van 2015 de armoedeval gaan verminderen, met name bij alleenstaande ouders met een uitkering.

De tweede aanbeveling die niet is opgevolgd, betreft een onderzoek naar de afname van het gebruik van de inkomensondersteunende maatregelen in de periode 2006-2008. Hierbij moest de nadruk liggen op het afgenomen bereik van maatregelen gericht op langdurige minima. U schrijft in uw brief dat in de Armoedemonitor 2009 een stijging werd waargenomen van het bereik van inkomensondersteunende maatregelen voor langdurige minimahuishoudens, maar dat deze stijging samenhang met een onverklaarbare daling van het aantal bekende langdurige minimahuishoudens. De discontinuïteit in de cijfers is gesignaleerd en O+S heeft een nadere analyse gedaan naar de data. Er kon echter geen goede verklaring worden gegeven door een aantal technische redenen. De context van de trendbreuk was het feit dat de gemeente Amsterdam vanaf 2009 zelf de beleidsregels voor de Langdurigheidstoelage mocht gaan bepalen. Tot dat jaar schreef het rijk voor hoe deze regeling moest worden uitgevoerd. In het algemeen is de urgentie van de aanbeveling uit 2010 verminderd, omdat de dalende tendens in het gebruik van voorzieningen door langdurige minima zich in de jaren daarna niet doorzette. Integendeel, sinds 2010 is een stijgende lijn te zien in het gebruik van voorzieningen voor langdurige minima. Zo steeg het bereik van de Langdurigheidstoelage van 59% in 2009 naar 66% in 2012 en bij de Plusvoorziening was in diezelfde jaren een stijging te zien van 67% naar 73%. De gemeente heeft bovendien de toegankelijkheid van inkomensondersteunende maatregelen vergroot door e-dienstverlening. Zo kunnen Amsterdammers sinds medio 2013 hun Scholierenvergoeding, PC for Kids, Plusvoorziening en Langdurigheidstoelage armoedevervoorziening via Amsterdam.nl aanvragen met hun

DigiD. Dit kan ook in de toekomst een positief effect hebben op het bereik onder de doelgroep.

Tot slot concludeert u dat de aanbeveling om de doelen van het armoedebeleid meer concreet en meetbaar te maken, gedeeltelijk is uitgevoerd. De rekenkamer deed in 2010 de aanbeveling om afzonderlijke doelen voor inkomensondersteunende maatregelen op te stellen en een doelstelling voor maatschappelijke participatie te formuleren. U meldt in uw brief dat inmiddels gewerkt wordt met afzonderlijke doelstellingen, maar dat de algemene doelstelling voor het bereik uit beeld is verdwenen. In het armoedebeleid is, in samenspraak met de raad, met ingang van 2012 de focus gelegd op (gezinnen met) kinderen en jongeren en het versterken van de schuldhulpverlening. De doelstellingen in de begroting zijn daarop ook aangepast. Dit neemt niet weg dat ook het bereik van andere armoedevoorzieningen van groot belang wordt geacht. Daarbij is het streven om het bereik voor alle voorzieningen te laten stijgen of minimaal gelijk te laten zijn.

Er zijn inmiddels belangrijke stappen gezet bij de uitvoering van de meeste aanbevelingen en de adviezen in uw brief over de verdere uitvoering neemt het college ter harte. Het college vindt het positief dat u een nieuw onderzoek naar de afronding van de aanbevelingen aankondigt voor 2015.

2. Nawoord rekenkamer

Wij bedanken het college voor haar reactie op de rekenkamerbrief. Het college ziet in zowel het oorspronkelijk onderzoek als dit opvolgingsonderzoek waardevolle bijdragen die ze benut bij de verdere versteviging van het armoedebeleid.

Zoals het college terecht opmerkt zijn wij positief over het feit dat de aanbevelingen uit ons rapport van 2010 uiteindelijk worden opgepakt. Het is echter vrij uitzonderlijk dat we in 2015 nog een keer een opvolgingsonderzoek gaan doen omdat met de uitvoering van de aanbevelingen pas recent is begonnen. We vinden dit jammer omdat daarmee kostbare tijd is verloren bij het oplossen van al in 2010 gesignaleerde problemen in de uitvoering van het armoedebeleid.

We adviseren de gemeenteraad om aan het college te vragen hoe het komt dat de uitvoering van de in 2010 door de gemeenteraad overgenomen aanbevelingen bijna twee jaar vrijwel heeft stilgelegd. De bestuurlijke reactie van het college is weinig concreet op dit punt.